

Inang Bayan

Nieuwsbrief

Nr. 3 - december 2015

Inhoud

- Voorwoord
- Reisverslag
- Mode
- Werkbezoek
- Vervoer
- Politiek
- Koken
- Het interview
- Technologie
- Nu in beeld

Contactinfo

Voorwoord

Zelfvertrouwen

Zoals iedereen waarschijnlijk uit ervaring weet, is zelfvertrouwen de basis van het 'stappen voorwaarts' maken. Je hebt het nodig tijdens een sollicitatie, met een selectiewedstrijd, op school of als je net geadopteerd bent. Soms zit het niet altijd mee, maar gelukkig zijn er meestal wel weer mensen om je heen, die je met een positieve kijk op de wereld er weer doorheen weten te trekken.

De nieuwsbrief lezen, is een bommetje vol zelfvertrouwen naar binnen werken. Er goed uit zien, dat hebben ze in Manila al wel door. De mensen daar schijnen zelfs nog ietsje mode bewuster te zijn dan in Amsterdam. Zorg je goed voor je zelf, dan kun je ook iets uitstralen naar een ander toe. En dat wordt door een ander altijd als iets positiefs ervaren. Goed voor je zelf zorgen is niet alleen je kledingkeuze. Ook sport en daarmee lichaamshouding, helpen je om je comfortabel te voelen. Selectief zijn in wat je eet, hoe je eet speelt ook een rol in het bewust omgaan met je zelf. Vandaar ook in deze nieuwsbrief weer een (Filipijns) receptje.

Maar met alleen in de spiegel kijken, komen we er niet. Zelfreflectie komt enkel tot stand, indien we af en toe ook een kijkje nemen aan de andere kant van de schutting. Gelukkig vonden we de familie Christophersen bereid voor de nieuwe rubriek 'Het interview' en kregen we van de families Demoed en Mohede een reisverslag van hun Filipijnen reis van afgelopen zomer binnen. Deze 'eigen' inbreng is misschien wel het belangrijkste in onze nieuwsbrief.

Wat moet zo'n dosis extra zelfvertrouwen nou weer opleveren? Ik hoop, dat we na het lezen van deze nieuwsbrief, met een positieve insteek lekker kunnen werken aan een beetje rust in ons hoofd, wat uiteindelijk moet leiden naar een beetje geluk en gezondheid. Dat lijkt me zeker iets, wat we onze kids toewensen.

We wensen jullie een fijne decembermaand toe en hopen jullie in het nieuwe jaar weer te kunnen ontmoeten.

Jack Dik

Reisverslag

Ontdekkingsreis Demoed en Mohede

Verslag ontdekkingsreis Filipijnen

Toen Jack vroeg of wij een bijdrage wilden leveren aan de nieuwsbrief d.m.v. een reisverslag van onze bijzondere zomervakantie wilden wij daar graag gehoor aan geven.

Bij het kampeerweekend in 2014 hoorden wij verschillende enthousiaste, bijzondere of emotionele verhalen van families die naar de Filipijnen geweest waren. Daar werd het idee geboren om ook het geboorteland van onze kinderen te gaan ontdekken. Onze jongens zijn 14 en bijna 11 jaar. De familie Demoed met kids van 14 en bijna 10 jaar had hetzelfde idee en wij besloten eigenlijk meteen om met elkaar deze bijzondere reis te maken. Wij hebben de familie Demoed in 2007 op de Nederlandse ambassade in Manila ontmoet toen zij Juan en wij Kenn hadden opgehaald. Zoals wellicht herkenbaar schept dat samen meemaken van de eerste tijd met je kind op een of andere manier een bijzondere band tussen de families.

Dus zo gezegd zo gedaan en het uitzoeken waar we precies naar toe wilden, het regelen en de voorpret kon beginnen.

Het werd ook al snel duidelijk dat wij met “Discover Philippines” in zee zouden gaan. Ruud (bij velen al bekend) weet ongelooflijk veel, denkt met je mee en besteed veel tijd aan zaken dusdanig regelen zodat het uiteindelijk de reis wordt die je in je gedachten hebt.

Ik moet ook nog even vermelden dat de reisintenties van ons en van de familie Demoed niet dezelfde waren. De familie Demoed wilden hun kids hun geboorteland laten leren kennen en een bezoek brengen aan de kindertehuizen en wij wilden daarnaast proberen of Lau zijn biologische broer zou kunnen ontmoeten.

En zo begonnen we 14 juli op Schiphol aan ons avontuur. Ik zal jullie de inpakstress en de pre-vakantiestress besparen.

De vliegreis verliep (op een ongelukje na met een glas water over mijn schoot en dus een natte broek gedurende de hele reis) prima.

Overstappen in Hongkong

Reisverslag

Ontdekkingsreis Demoed en Mohede

We moesten overstappen in Hongkong en op woensdag 15 juli zetten wij voet op Filipijnse bodem.

De volgende dag zouden wij Federico, de oudste biologische broer van Lau ontmoeten bij de zusters van de Missionary of Charity, vlakbij Tondo, de sloppenwijk waar Lau geboren is.

Na lang wachten kwam er geen broer, wel de 17 jarige Jholiena , het vrolijke, zeer spraakzame nichtje. Het bleek dat Federico nog aan het werk op zee was.

Zij vertelde honderduit over de biologische familie van Lau en we zijn (onder begeleiding van 2 zusters) naar haar huisje in Tondo gegaan.

Het leek of we in een film liepen; kakelende kippen, naakte kinderen, stoere tatooboys , kleine winkeltjes, modder, vuilnisbergen, stank, met plastic overdekte smalle straatjes etc.

Bij het huisje aangekomen troffen we een ieniemienie maar o zo keurig huisje aan waar ze met z'n 5-en wonen. Slapen doen ze op de grond. Er stond 1 stoel en er was een klein gootsteentje. Aan de muur hingen veel familie foto's en Jezus was prominent aanwezig in de vorm van een beeld.

Al met al bijzonder indrukwekkend om dit allemaal te zien.

Afgesproken werd dat Jholiena samen met Federico zondag naar ons hotel zou komen onder begeleiding van de maatschappelijk werkster van het kindertehuis van Lau , Sun & Moon.

De volgende dag was een relaxte dag die we in het Rizalpark hebben doorgebracht. Natuurlijk een ritje in het toeristentreintje en verder heerlijk op het gras liggen kijken naar de vele mensen die ook een plekje op het gras hadden gevonden of die door het park liepen. We wilden ook nog naar het Ocean park maar daar stond een te lange rij dus toen zijn we maar met een tricycle terug gegaan naar het hotel. Dat ritje was weer een verhaal apart maar laten we maar zeggen dat het een enerverende tocht was.

De volgende ochtend belde de receptie dat er mensen voor ons waren. Wij snel met de lift naar beneden maar daar aangekomen stond er niemand. De receptioniste vertelde dat onze bezoekers naar boven gegaan waren. Wij snel de lift weer in en boven aangekomen stonden er voor onze deur 6 mensen. Rob en ik wisten meteen dat 1 ervan Lau z'n biologische vader was. Jholiena, vrolijk en enthousiast als ze is sprong meteen in Lau z'n armen. Achter haar stonden 2 jongens die Lau's vader naar voren schoven om Lau te omhelzen. Dat ging een beetje onhandig en je zag duidelijk dat het voor Lau's vader best ongemakkelijk was. Lau legde z'n hoofd op de schouder van z'n vader en toen kwamen er bij hem tranen van blijdschap maar ook van opgekropte spanning en verdriet van het gemis van deze vader.

Wij waren ontzettend verrast dat we naast het verwachte bezoek van Federico ook nog de 2e broer en de biologische vader konden ontmoeten. We hebben een heerlijke dag gehad waarin eten, samen zijn, praten en zelfs dansen centraal stonden. Lau heeft al zijn vragen over zijn overleden biologische moeder kunnen stellen. Al met al een gedenkwaardige dag waarop onze familie is uitgebreid met een aantal bijzondere mensen.

familie Quinal/Mohede

Reisverslag

Ontdekkingsreis Demoed en Mohede

Na deze enerverende dag hebben we de volgende dag een bezoek aan de ICAB gebracht. De ICAB is de InterCountry Adoption Board, de officiële instantie die de kinderen met ouders matched en de instantie waar je niet omheen kunt als je als 18 jarige officieel op zoek wilt naar je biologische familie.

Wij vonden dit een bezoek dat we moesten doen omdat het wellicht positief kan blijken als we t.z.t. op zoek willen naar de achtergrond van Kenn. Want zo'n bezoekje als dit wordt aan je dossier toegevoegd.

Tja, het bezoek zelf is er een van beleefdheidspraatjes, kinderen die zich vervelen en de standaard foto's die genomen worden op de ongemakkelijk zittende, bewerkte houten bank die we allemaal wel kennen.

Ons verblijf in Manila zat erop en de gezinnen splitsten zich voor een aantal dagen. Wij gingen naar Dumaguete waar Kenn geboren is en de familie Demoed vloog naar Mindanao waar Angel geboren is.

In Dumaguete aangekomen valt het op dat het veel gemoedelijker en groener is. Er zijn zelfs terrassen waar je heerlijk buiten kunt eten.

Kenn loves Dumaguete

Voor Kenn, die niets weet over zijn biologische familie, waren we in contact gekomen met Alicia Heinz, de laatste directrice van Rainbow Village voordat het gesloten werd. Wij kenden Alicia niet want zij was nog niet in Rainbow Village toen wij Kenn in 2007 ophaalden. Alicia nodigde ons uit om bij haar thuis te komen dineren en zij zou een aantal verzorgsters uitnodigen die er waren in de tijd dat Kenn daar was. Het was een grote verrassing dat zo'n 20 mensen ons met open armen ontvingen toen we bij Alicia aankwamen. Het eten was verrukkelijk en Kenn was die avond het stralende middelpunt.

De dagen daarna hebben we Dumaguete en zijn groene omgeving verkend d.m.v. een leuke dagtour. Ook hebben we natuurlijk nog een bezoek gebracht aan Rainbow Village. Dit hebben we via de maatschappelijk werkster van Rainbow Village kunnen regelen die we ook gesproken hadden bij Alicia thuis. De gebouwen staan er nog en de nieuwe beheerster is een alleraardigste vrouw die zei dat we altijd welkom zijn om Rainbow Village te bezoeken.

Na Dumaguete zijn we met de boot naar Cebu gegaan waar we de familie Demoed weer zouden ontmoeten. Het grote "gezin" was weer compleet.

's Avonds bij het eten hadden we elkaar heel veel te vertellen. Het verblijf van de fam. Demoed in Mindanao was ook heel bijzonder geweest.

De volgende dag stonden de walvishaaien op het programma. Niet om te eten maar om mee te zwemmen. Na eerst de nodige instructie gehad te hebben kregen we allemaal een zwemvest aan en klommen in een smal bootje met bamboedrijvers waar per bankje 2 mensen op konden zitten.

We hadden net zo goed die 20 meter kunnen zwemmen want daar zwommen namelijk de haaien al.

Dus, hup uit de boot het water in. Het waren niet eens de allergrootste exemplaren die daar zwommen. Ik denk dat de grootste die we gezien hebben 10 meter was terwijl ze zo'n 16 meter kunnen worden.

Reisverslag

Ontdekkingsreis Demoed en Mohede

Het zijn prachtige beesten met witte stippen. Doordat ze gevoerd worden (ja ja, een echte toeristentrekkleister) komen ze iedere dag heel dicht bij de kust.

De instructie van op minstens 4 meter afstand blijven was niet realistisch aangezien de bootmensen vlak bij de boten voedsel in het water gooiden waar de walvishaaien op af komen. Met hun immense grote stofzuiger mond slurpen ze tientallen liters water naar binnen en halen de algen eruit. Het "afval" water gaat er via hun kieuwen weer uit.

Het was ontzettend indrukwekkend om zo dicht bij die prachtige, reusachtige vissen te komen. Na ongeveer een half uur moesten we weer de boot in en voeren we terug naar land. Daar aangekomen kon je je douchen en omkleden.

's Middags stonden de Kawasan watervallen op het programma. Na een rit van ongeveer 1.5 uur kwamen we bij de watervallen aan. Na een wandeling van ongeveer 25 minuten langs een waanzinnig mooi pad met links de snel stromende rivier waar mensen zichzelf of de was aan het wassen waren en rechts bananenbomen en palmbomen kwamen we bij de eerste waterval aan. Een reusachtige waterval stortte zich in een azuurblauw water. Het was een drukte van jewelste omdat het een vrije dag was en veel Filipino's er lekker een dagje op uit waren getrokken met dozen en manden vol met eten.

Het was een wirwar van zitjes, parasols, bergen eten, kleine stalletjes waar je eten kon kopen en enorm veel Filipino's. We zagen 2 grote bamboevloten drijven en we hadden al van families die ons voorgegaan waren naar de Filippijnen gehoord dat we dit moesten doen.

Dus zo gezegd zo gedaan en wij met z'n achten het vlot op. De 2 mensen van het vlot trokken het vlot d.m.v. over het water gespannen touwen richting de waterval. Toen we aan de achterkant van de waterval stonden, achter het enorme gebulder van het water schreeuwde 1 van de vlotmensen dat we allemaal naast elkaar op onze buik op het vlot moesten gaan liggen. Daarna trokken ze het vlot onder de bulderende waterval. Het leek alsof je gezandstraald werd maar zij noemden het "massage". Ik dacht alleen maar: "zo voelt het waarschijnlijk als je op het punt staat te verdrinken". Het was een mooi avontuur.

De volgende dag vertrokken we weer per boot naar Dumaguete waar we dit keer naar Dauin gebracht werden. Hier staat een heerlijk resort en vanaf hier kun je een dagtocht maken naar Apo island, bekend om de grote schildpadden die hier leven.

Het resort was prachtig en de tocht naar Apo island was ook prachtig. Het merendeel van de schildpadden was waarschijnlijk op vakantie want we hebben er maar 3 gespot. Maar dat mag de pret niet drukken want we zijn wel een (giftige) waterslang tegengekomen.

We hadden best nog een dagje langer in Dauin willen blijven maar het reisschema vertelde ons dat we per boot naar Siquijor zouden gaan.

De aankomst op siquijor was sprookjesachtig. Dames in mooie jurken stonden ons op te wachten bij een prachtige jeepney van het resort.

aankomst in Siquijor

Reisverslag

Ontdekkingsreis Demoed en Mohede

Al op de weg richting het resort kregen we het gevoel dat je hier nog dichtbij het “echte” Filipijnse leven komt. Dat werd de volgende dag alleen maar bevestigd toen we een tour over dit prachtige eiland maakten. Van de Filippijnse variant op dr Fish naar de oude St. Isidore kerk die ooit prachtig geweest moet zijn maar nu oud en vervallen is. Onderweg zien we palmbomen, bananenbomen en rijstvelden. Het ziet er allemaal authentiek en puur uit. De volgende stop zijn de watervallen waar je je via een touw het water in kunt slingeren. Dit eiland heeft ons hart gestolen en is een absolute aanrader.

Jammer dat we hier maar zo kort waren.

Het volgende eiland is Bohol en dat is eerlijk gezegd een beetje een tegenvaller als je van het prachtige Siquijor komt. Ook de accommodatie valt vreselijk tegen. Natuurlijk maken we op Bohol weer een tour waarbij we de spookdiertjes bezoeken (beetje toeristisch en je hebt geluk als je er een paar spot) daarna naar de vlindertuin en door naar de Chocolate hills. Dit wonderlijke verschijnsel van allemaal heuvels die (in de droge tijd) bruin zijn waardoor ze aan hun naam komen viel een beetje tegen omdat het nu regentijd was waren de hills groen en dus minder spectaculair.

De locatie voor de lunch was een heel bijzondere, namelijk een varend restaurant in de Loboc river. We hebben heerlijk gegeten terwijl de boot een tocht maakte over de snel stromende Loboc rivier. De boot (die zelf geen motor heeft) werd voortgeduwd door een klein bootje. Aan weerszijden van de rivier stonden palmbomen en bananenbomen. We stopten uiteindelijk bij een klein eilandje waar je een slang, varaan en andere beesten kon vasthouden. Deze tocht was echt het hoogtepunt van de dag.

De volgende dag gingen we in alle vroegte met een klein bootje de woeste zee op om dolfijnen te spotten. Wel misselijk geworden maar weinig dolfijnen gezien. Gelukkig gingen we nog naar een klein eilandje waar je kon snorkelen.

Onze volgende stop op onze reis was Cebu waar we met de boot naar toe zouden gaan. Door het stormachtige weer was onze bootreis geannuleerd. We werden overgeboekt naar de “langzame” boot. Nou, dat was nog eens een avontuur! Deze boot bestond uit aan de bodem vastgeklonken stapelbedden en plastic stoeltjes aan de zijkanten. We hebben zo’n 5 uur doorgebracht op zo’n plastic stoeltje en hadden uiteindelijk ook nog 2 “bedjes” met een soort gevangenismatrasjes in gebruik genomen. Hoe we het overleefd hebben? Verstand op nul en gewoon gaan.

De “gevangenisboot” bracht ons naar Cebu waar we in een heerlijk hotel zaten met eindelijk weer eens frisse lakens en dikke, schone handdoeken.

De volgende dag stond er weer een tourtje op het programma; Olango island is een eilandje dat bekend is vanwege het natuurreserveaat (vogels en een koraalrif) en de mangrovebossen en dat was nu precies wat we gingen doen; snorkelen, de mangrove bezoeken en het authentieke eilandleven kunnen zien.

Helaas was de tocht ernaar toe niet echt ontspannen vanwege de reusachtige golven, de snoeiharde wind en het kleine bootje. Gelukkig hadden we een zeer ervaren kapitein die ons veilig naar het eilandje bracht.

Tijdens de onstuimige tocht waren de kapitein en de bootmaatjes ook bezig met bbq-en. Ongelofelijk wat er allemaal voor lekkers op de boottafel kwam tijdens de lunch.

Reisverslag

Ontdekkingsreis Demoed en Mohede

Na het snorkelen zijn we naar het haventje gevaren waar al een aantal tricycles op ons stonden te wachten. 2 aan 2 namen we plaats in een tricycle en na een prachtige rit langs winkeltjes, palmbomen en piepkleine dorpjes kwamen we aan bij een strandje waar voor iedereen een kayak lag.

Na een wiebelige start hadden we al snel de slag te pakken en voeren we langs en door de mangroves. Op een gegeven moment zagen we aan de linkerkant een witte zandplaat waar we naar toe moesten peddelen. We konden daar uitstappen ("to make nice picture") en een kijkje nemen tussen de mangroves. Het was prachtig! Het witte zand, de knaloranje krabbetjes die tussen de fris groene mangroves liepen en meteen hun holletje indoken zodra ze de trilling van naderende voetstappen voelden, de oneindig uitgestrekte vlakke met aan de horizon wuivende palmen.

Toen het vloed werd begonnen we weer aan de terugtocht. Dit keer tegen de harde wind in dus dat was best wel pittig.

Weer bij het strandje aangekomen stonden de tricycles al weer op ons te wachten. Onderweg stopten we nog bij een aantal palmbomen waar een "oude" man een kokosnoot uit zou halen. Hij klom als een aap in de boom, haalde een kokosnoot en liet ons proeven van de kokosmelk. De kinderen moesten natuurlijk laten zien dat ook zij als aapjes in zo'n boom konden klimmen. Het lukte ze alle 4.

Als apen de boom in

Na dit bezoek vervolgden we onze tricycletocht naar het haventje waar onze boot lag. Na weer een stormachtige terugtocht kwamen we weer veilig aan wal.

Onze laatste verblijfplaats op de Filippijnen was Mactan island, ook op Cebu waar we in een heerlijk resort zaten. We hebben hier weinig gedaan, behalve aan het zwembad gelegen en de kinderen een ritje over de zee op de banaan.

Vanaf Cebu vlogen we naar Hongkong. Normaal gesproken is dit alleen een overstapplaats maar wij hadden besloten hier een dagje te blijven. De volgende keer worden dat meerdere dagen. Wat is het hier fantastisch. Zo totaal anders dan de Filippijnen maar ook weer zo bijzonder. Na aankomst keken we al meteen onze ogen uit tijdens de rit naar het hotel. Overall waar je kijkt gigantisch hoge gebouwen en neonverlichting. Nadat we waren ingecheckt in het hotel zijn we meteen de straat opgegaan om de buurt te verkennen. Echt heel erg indrukwekkend.

Reisverslag

Ontdekkingsreis Demoed en Mohede

De volgende dag stond een boottocht door de Victoriahaven op het programma om één van de meest gefotografeerde havens van de wereld van dichtbij te bekijken. We hebben onze ogen uitgekeken. Wat een gigantische gebouwen, wat een indrukwekkende uitzichten, wat een grote boten kom je tegen. Al met al een prachtige tocht.

straatbeeld Hongkong

boottocht door de Victoriahaven.

's Avonds vertrokken we richting Nederland. En na een voorspoedige vlucht zetten we om 07.45 uur op 13 augustus weer voet op Nederlandse bodem.

We hadden taxivervoer geregeld (gelukkig want bij de NS was het weer een chaos) om naar Naarden te komen en de chauffeuse stond ons buiten al op te wachten.

Om 09.15 uur stonden we weer voor onze voordeur en waren we weer thuis!

Al met al een bijzondere reis (waarna we eigenlijk wel aan vakantie toe waren).

Mode

Kledingadvies

Kledingadvies nodig? Vraag het een computer!

Geschreven door Tim Kraaijvanger op 15 juli 2015 om 17:04 uur

Een witte blouse? Of toch een donkerblauwe sweater? Voor sommige mensen is het lastig om een outfit te kiezen. Een nieuw wiskundig model biedt hulp. Een computer met dit model kan kledingadvies geven.

Spaanse computerwetenschappers verzamelden 144.169 berichten op de populaire communitychictopia.com. Op deze website plaatsen gebruikers selfies, waarop hun kledingstijl duidelijk te zien is. Vervolgens kunnen andere leden stemmen. Dit komt overeen met 'liken' op Facebook. Des te meer stemmen, des te leuker is de outfit. De ruim 144.000 posts werden vervolgens in een dataset aan een computer aangeboden, waarna er een 'zelflerend' wiskundig model werd gemaakt om te bepalen in hoeverre een kledingstuk modieus is.

"Ons doel is om feedback te geven aan de gebruiker", schrijven onderzoekers Raquel Urtasun en Sanja Fidler. "Niet alleen moet de computer in staat zijn om de foto te beoordelen; ook moet het systeem kledingadvies geven."

Casual zwart is populair

Om te bepalen wat iemand zou moeten dragen, wordt gekeken naar kleding trends in populaire steden. Zo is 'casual zwart' een populaire stijl. Daarnaast neemt het model andere variabelen mee, zoals de eigenschappen van de drager (o.a. huidskleur), het soort kleding en de omgeving.

Amsterdam is modieus

Aangezien er meer dan 144.000 foto's zijn gescreend, weet het systeem in welke stad de bestgeklede mensen rondlopen. Dat is in Manila (Filipijnen) met een fashion score van 6,6. Los Angeles (6,3), Melbourne (6,2) en Amsterdam (6,1) scoren ook hoog. De inwoners van Jakarta hebben volgens de onderzoekers geen gevoel voor mode (4,4).

<http://www.scientias.nl/kledingadvies-nodig-vraag-het-een-computer/>

Werkbezoek

Wereldkinderen

Werkbezoek Filippijnen, 15 September 2015

Van 28 augustus tot 4 september bezochten Sonja Kranendonk en Inge Prenger de Filippijnen. Hun reis had verschillende doelen. Naast het onderhouden van de contacten met de partnerorganisatie Kaisahang Buhay Foundation (KBF) en het bijwonen van de conferentie van Intercountry Adoption Board (ICAB), hebben zij het gebied bezocht dat in november 2013 getroffen is door de tyfoon Haiyan.

Sonja en Inge bezochten Tacloban en Ormoc, twee plaatsen in het hardst getroffen gebied op het eiland Leyte. Op dit eiland ligt nog veel in puin, alsof de tyfoon er nog maar kortgeleden overheen raasde. Toen Sonja en Inge de gezinnen bezochten van wie de huizen volledig verwoest waren, zagen zij hoeveel werk er verricht is en hoe de ontvangen giften voor de Filippijnen besteed zijn. Met hulp van onze achterban hebben deze gezinnen weer een nieuw huis kunnen bouwen.

Daarnaast hebben ook de kinderen van het kindertehuis in Ormoc weer een veilig onderkomen. Het dak was volledig verwoest en is nu weer helemaal opgebouwd.

Nieuw project

Omdat er nog een deel van de donaties te besteden is, zullen wij ook de wederopbouw van een ander kindertehuis mede-financieren. Dit huis ligt midden in het getroffen gebied en dient ook als studiecentrum voor kindertehuiszorg.

Vervoer

Autoband

Het vervoermiddel van Filipijnse kinderen: de autoband

In Zuid-Oost Azië, op 7 uur tijdsverschil met Nederland, ligt een archipel die bestaat uit meer dan 7000 eilanden: de Filipijnen. Hoewel de eilandengroep een groot contrast tussen arm en rijk kent, is onderwijs verplicht en gratis voor kinderen van zeven tot twaalf jaar. Toch is het niet voor alle kinderen even eenvoudig om hier ook daadwerkelijk gebruik van te maken. In Antipolo, een stad in de provincie Rizal, gaan sommige kinderen wel erg ver om toch naar school te kunnen.

Sommige kinderen in Antipolo moeten, wanneer zij naar school willen, een rivier oversteken. Het probleem? De rivier heeft geen brug. Bewoners hebben verschillende pogingen gewaagd een brug te bouwen, maar deze waren tot dusver tevergeefs. En dus moesten de kinderen op zoek naar een andere oplossing om de rivier over te steken. Zo kwam het dat er nieuw leven werd geblazen in gebruikte autobanden. De kinderen gebruiken de autobanden namelijk om de rivier over te varen om zo alsnog naar school te kunnen. Dat gaat echter niet altijd zonder problemen. Bij slecht weer, of wanneer het waterpeil sterk stijgt, is het erg gevaarlijk om met de band te varen. De kinderen komen daardoor niet altijd droog op school aan en moeten daardoor soms noodgedwongen thuis blijven. Ook komt het voor dat ze niet meer terug naar huis kunnen.

Er zijn in de Filipijnen veel gebruikte autobanden, omdat deze als afval op straat belanden. Dit in tegenstelling tot Nederland waar gebruikte autobanden vrijwel altijd gerecycled worden. Het rubber kan namelijk gebruikt worden als energiebron, maar de band kan ook verwerkt en hergebruikt worden in een andere handige toepassing. Zo worden oude banden gebruikt bij de creatie van onder andere speeltuinen, asfalt en kunstgrasvelden. Volgens autobandenmarkt.nl, Europa's grootste online bandendealer, bedraagt de normale houdbaarheid van banden ongeveer 10 jaar. Na die tijd zou een band gerecycled moeten worden. Hoewel banden in de Filipijnen ongeveer dezelfde houdbaarheid hebben, worden deze vaak niet hergebruikt wanneer ze versleten zijn. Dat is een verloren economische kans, maar natuurlijk wel erg fijn voor de kinderen in Antipolo.

15 juni 2015, www.opreis.nl

Politiek

Marcos

Zoon van Marcos wil vicepresident Filipijnen worden

Foto: AFP

Gepubliceerd: 06 oktober 2015 07:40

Laatste update: 06 oktober 2015 07:40

Ferdinand Marcos junior wil vicepresident van de Filipijnen worden. Precies dertig jaar nadat zijn vader naar Hawaï moest vluchten, doet de 58-jarige Marcos bij de verkiezingen in 2016 een gooi naar het één na hoogste ambt in het land.

De dictatoriaal regerende Marcos senior werd verdreven door een volksopstand nadat de uitslag van de presidentsverkiezingen in 1986 wel heel controversieel bleek.

Hij was 21 jaar aan de macht geweest toen hij de wijk naar de Verenigde Staten moest nemen. Hij werd opgevolgd door Corazon Aquino. Marcos stierf in de VS in 1989 op 72-jarige leeftijd. Marcos' echtgenote, de beruchte Imelda, leeft nog en is 86 jaar.

De zoon zit al sinds 1980 in de politiek en is momenteel senator. In de Filipijnen wordt de vicepresident apart van de president gekozen.

Door: ANP

Koken

Daing Na Bangus

Daing Na Bangus:

Gebakken Harder

Vorbereiding: 24 uur.

Bereiding: 5 - 6 minuten.

Benodigheden: (voor . personen)

- 1000 gram Bangus (milkfish, harder)
- 4 eetlepels kokosnoot azijn (anders rijstazijn)
 - 2 serrano pepers
 - 1/2 theelepel zout
- 1/2 theelepel zwarte peper
 - 3 teentjes knoflook
 - 2 tomaten
 - 1 rode ui
- 75 nl olie (arachide)

Bereidingswijze:

Snijd de pepers, tomaten, ui en de knoflook fijn en meng dit met de azijn, het zout en de peper. Snijd de vis overlangs in en marineer de vis met het zojuist gemaakte mengsel voor 24 uur. Laat de vis daarna uitlekken. Verhit in een pan de olie en bak daarin de vis in 5-6 minuten goudbruin.

Serveer met witte rijst.

MASARAP !!!

Bron :Rolfy

SUCCES EN EET SMAKELIJK

Het interview

Familie Christophersen

In deze rubriek leggen we één van onze gezinnen een aantal vragen voor. Zelf mogen ze de kijken of op alle vragen een antwoord te geven valt en hoe het dan maar weer geformuleerd moet worden. Op deze manier hopen we, dat we elkaar een beetje leren kennen buiten de Inang Bayan activiteiten om.

Voor allemaal

Uit welke personen bestaat jullie gezin?

Ons gezin bestaat uit 4 personen. Familie Christophersen: dochter Senna, dochter Jopay, vader Steven en moeder Anja.

Voornaam	Geboorteplaats/datum	Hoe lang in NL	School/opleiding/werk	Foto
Steven	Alkmaar, 15-04-1969	46 jaar	Rechercheur van politie	
Anja	Delft, 18-11-1967	48 jaar	Managementassistente	
Senna	Alkmaar, 14-10-2001	14 jaar	2 ^e klas TL/Havo	
Jopay	Manila, 12-07-2006	5 jaar	Groep 5	

Waar wonen jullie nu? Wij wonen in Heerhugowaard.

Hebben jullie huisdieren? Waarom juist dit dier, heeft deze nog iets speciaals? En hebben jullie hiervan misschien een klein fotootje?

Senna: ik heb een dwerg hamster, ze heet Coco, ze is heel lekker zacht en schattig, ze kan heel snel rennen als we haar in de woonkamer laten lopen.

Jopay: Een dwerg hamster, omdat zij mij heeft uit gekozen. Mararouska heet zij. Zij is sportief op het rad.

Voor de kids

Wat is je oudste herinnering, of uit de Filippijnen of uit Nederland?

Senna: dat Jopay en ik allemaal gekke bekken gingen trekken in een restaurant in de Filippijnen en toen Jopay en ik in de Filippijnen in een twee persoons bed lagen, dat ik niet kon slapen omdat Jopay heel erg wiebelde en bijna helemaal over me heen ging liggen.

Jopay : Dat er brand was en dat de brandweer kwam. Ik woonde bij een pleeg gezin in manila . Ik was toen drie jaar dat er brand was .Ik pakte het melk flesje voor mijn kleine pleeg broertje .En rende snel uit huis .

Wie is je beste vriend(in) en waarom is die persoon héél bijzonder voor jou?

Senna: Serena, Bente, Marije, Judith, Joyce, omdat we altijd heel veel lol hebben en ik kan ze alles vertellen.

Jopay : Dewi , Marije ,Edith , Talitha, Omdat ze veel voor me betekenen.

Wat is je hobby/sport en wat vind je daar nu het leukst aan?

Senna: paardrijden, ik vind het leuk om met dieren om te gaan en ze te verzorgen.

Het interview

Familie Christophersen

Jopay : paard rijden en turnen .Omdat ik er best goed in ben en dat het gewoon leuk is .

Als je in de loterij € 100.000,00 wint, wat ga je hiermee dan doen?

Senna: mijn eigen droomhuis laten bouwen met een hele grote tuin en daar zet ik dan mijn eigen paard in, en ik koop een iPhone.

Jopay : een paard kopen of misschien als het nog kan een mobiel kopen of een stal .

Wat is jouw vraag aan je ouders? Zij mogen het antwoord geven ...

Senna : Als je de tijd terug kon spoelen wat zou je dan anders doen ?

Anja : Dan zou ik graag in Nieuw Zeeland willen wonen.

Steven : Ik zou misschien niet alles hetzelfde doen, maar er is eigenlijk niets groots wat ik perse anders zou willen doen.

Jopay : Wat doe je graag als je vrij bent ?

Anja : haken, fietsen, wandelen, sporten, lezen (in de Bijbel), leuke dingen met jullie doen, met vriendinnen afspreken.

Steven : Uitslapen, samen wat doen (spelletjes,wandelen,fietsen oid), motorrijden, naar formule 1 races kijken.

Voor pa en ma

Wat is je meegevallen aan de adoptie van de kids?

Senna is onze biologische dochter, zij was 9 jaar toen we Jopay mochten adopteren uit de Filipijnen. Jopay was toen al ruim 4 jaar oud. Het was dus erg spannend hoe het allemaal zou gaan. Gelukkig hadden de meiden meteen een goede klik met elkaar en die hebben ze nog steeds. Voor ons was de komst van Jopay geweldig, omdat we nog een keer vader en moeder mochten worden van een prachtig kind. Dat was iets waar we erg naar verlangden omdat het via de natuurlijke weg niet lukte.

Het eerste moment dat we Jopay ontmoetten was erg bijzonder. Zij was erg overstuur en moest erg huilen. Wij waren heel emotioneel. Wat een mooi meisje kregen we. We voelden ons compleet gelukkig.

Omdat Jopay al 4 jaar was, was het spannend hoe ze haar adoptie zou verwerken. In Nederland bleek dat ze erg positief op alles reageerde. Ze stapte overal op af en vond alles erg leuk. Ze kwam in oktober 2010 en toen was het erg koud. Later begon het ook nog te sneeuwen. Geweldig vond ze het en ze wilde alleen maar buiten spelen.

Ze leerde snel de Nederlandse taal en nam snel haar plek in, in ons gezin. Wat paste ze goed bij ons.

Af en toe was ze verdrietig en miste ze haar pleegouders erg, maar ze liet zich altijd goed troosten.

We zijn erg trots op haar hoe ze het allemaal gedaan heeft.

Het interview

Familie Christophersen

Trouwens ook op Senna. Zij was niet langer het enige kind, maar werd ineens het oudste kind.

Het is erg leuk om te zien hoe gezellig ze het samen hebben.

We houden van allebei de meisjes evenveel, ze zijn alleen allebei op een andere manier bij ons gekomen. Qua uiterlijk zijn ze heel verschillend en van karakter ook. Senna is introvert en Jopay extravert, maar desondanks kunnen ze goed met elkaar opschieten. Ook leuk om te zien is dat Jopay veel karaktereigenschappen heeft van Steven. Ze hebben bijvoorbeeld dezelfde gekke humor.

Welke verwachtingen had je vooraf, die achteraf bezien niet klopten?

Eigenlijk hadden we helemaal geen verwachtingen, we gingen er geheel open in.

Er is ons eigenlijk niets tegen gevallen, wat natuurlijk niet wil zeggen dat het allemaal vanzelf gaat en ging. Maar we kunnen best wel zeggen dat we samen een harmonieus en liefdevol gezin vormen. En dat is wat je vooraf graag wilt bereiken. En daar zijn we dan ook heel erg dankbaar voor.

Hoe vieren jullie samen de vakantie en wat zijn de echt leuke momenten in die periode?

Vakantie vieren we altijd met z'n viertjes. We gaan dan gezellig met de auto en huren dan een caravan. Afgelopen jaar zijn we voor het eerst ver weg geweest, wat in ons geval de Dordogne betekende. Extra leuk was dat we de familie Bettink troffen op de camping.

Leuke momenten in de vakantie zijn voor ons de gewone momenten. Veel tijd voor elkaar en voor leuke dingen, lekker zwemmen, luieren, samen eten, dingen bekijken, spelletjes doen en ook veel lachen samen.

Leukste herinnering aan het feit dat je een kind hebt?

Dat je jezelf terugziet in je kind en dat het dan niet uitmaakt of het een biologisch of een adoptiekind is.

Wat willen jullie beslist nog vertellen aan alle andere Inang Bayan ouders?

We hopen jullie te zien bij het Filipijnenweekend in 2016 !

Wat is jouw vraag aan je kind(eren). Zij mogen het antwoord geven ...

Wat voor cijfer geef jij ons gezin en waarom?

Senna: 7,0, omdat er wel is ruzie is en dat is niet zo gezellig, maar meestal is het wel gezellig.

Jopay: 9,9.

Wat wil je later worden ?

Senna : ik weet het nog niet heel erg goed maar ik wil iets gaan doen met lesgeven en misschien ook iets met paarden, maar ik weet nog niet precies wat ik wil worden.

Jopay: paarden juf vrouw en kampioen worden.

Het interview

Familie Christophersen

Technologie

Verlichting

Lamp op zeewater moet Filipijnen voorzien van licht

28 juli 2015 om 12:04 door Alrik de Jong

De Filipijnse ingenieur Lipa Aisa Mijena, werkzaam voor de De La Salle University in de Filipijnse hoofdstad Manilla, heeft een lamp ontwikkeld die alleen zeewater nodig heeft om licht te geven. Een groot aantal Filipijnen heeft geen elektriciteit of kan elektrische verlichting niet betalen. Daarom worden er door die mensen vaak kaarsen of olielampen gebruikt, die nogal eens brand veroorzaken. Deze ecologische lamp moet die problemen verhelpen.

De Salt Lamp heeft een glas zeewater nodig om een complete nacht te branden. Een glas normaal water met twee theelepels zout werkt ook. De elektroden die ervoor zorgen dat de lamp licht geeft, gaan een jaar mee. De bedenker van de lamp hoopt dat goede doelen voorraden lampen afnemen om uit te delen in arme gebieden. De lamp komt ook op de markt voor de consument.

Aisa Mijena is op dit moment bezig met nieuw model van Salt Lamp. Bij die versie is het mogelijk om mobiele apparaten als een mobiele telefoon op te laden.

Bron: www.metronieuws.nl

Nu in beeld

Diversen

Donderdag 3 september: Twee Filippijnse meisjes wachten bij de muur van een school in Manilla voor de middaglessen. © AFP

Zaterdag 19 september: Vrijwilligers in de Filipijnen ruimen al het afval uit het water op tijdens de nationale actie in het land. © AFP

Dinsdag 6 oktober: Een mindanaobosijsvogel in het bos nabij de Filipijnse stad Bislig. © AFP

Nu in beeld

Tyfoon Koppu

Zaterdag 17 oktober: Boten op de Filipijnen mogen het water niet in door een naderende tyfoon. © AFP

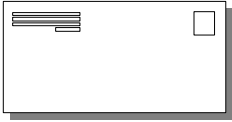
Maandag 19 oktober: Een Filipijnse man probeert zichzelf en zijn varken na een tyfoon te redden. © AFP

Maandag 19 oktober: Reddingswerkers en vrijwilligers verwijderen een boom die op een huis in de Filipijnse hoofdstad Manilla is terechtgekomen. De Filipijnen zijn maandag voor de tweede keer getroffen door tyfoon Koppu, die op zondag al een spoor van vernieling achter zich liet. © AFP

Contact

Inang Bayan

Voor een bijdrage aan de nieuwsbrief:

Jack Dik

jack_dik@zonnet.nl

Voor vragen over de vereniging:

Carla Derks

carla@derksmakelaardij.nl

www.inang-bayan.nl

Voor informatie over het komende kampeerweekend 3 – 6 juni 2016

fam Witvliet en fam Clignet

jmwitvliet@gmail.com

belindaclignet@kpnplanet.nl